

Saa snart jeg derimod seer Planer og Forsøg paa at iværksætte saadanne Planer, som gaae ud paa ikke blot at sikke os fra den ene Side, men ogsaa fra den anden, skal jeg ikke med min Stemme bidrage til Nægtelsen af noget Beløb, som jeg anseer for nødvendigt til Hovedstadens, ja, jeg kunde næsten sige dermed ogsaa til Statens Sikkerhed og Velvære, maaskee til dens Eksistens. Jeg anseer en stærk og mægtig Fjende, staaende paa Sjællands Grund overfor den ubestryttede Hovedstad, for langt farligere end en fjendtlig Eskadre i Søen. Den sidste kan upaatvivlelig gjøre os megen Skade, forarsage forfærdelige Udelæggelser — det er Noget, vi Alle vide —, men hvad den Første angaaer, da troer jeg, at den er meget stiftet til at drage det store, vigtige Livsspørgsmaal om at være eller ikke være i Forgrunden. Ved et muligt Angreb fra Søfiden maa man dog ogsaa regne paa det mobile Søværn. Jeg tillægger det vel ikke den ubetingede Betydning, som adskillige andre Medlemmer gjøre, jeg troer ikke, at vor hele Eksistens beroer paa et stort og mægtigt Søværn. Det er min Mening, at vor Eksistens til Slutningen beroer paa, at Landet forsvares tillands; men ved en saadan Leilighed, hvor nogle Skibe tage sig for at tilføie Hovedstaden en Skade med deres Bomber, vil vistnok en saa stor Deel af vort Søværn kunne sætte sig i Bevægelse, som vil være fornødent for at operere med Forsvaret tillands. Jeg vil appellere til den ærede Krigsminister, om man ikke — man kan jo sætte sig paa Fjendens Standpunkt, og det troer jeg endog, at man maa og bør gjøre —, dersom han var Ihændehaver af en stor og mægtig Stats samtlige Kampmidler — jeg sætter, at han var Fællesminister for en saadan Stat, at han forestod baade Land- og Søforsvaret, at han besad Kjødstab til vore Forsvarsforhold, som de nu ere, og at Danmarks Dmhygelse var hans Formaal — jeg vil da spørge, kjøndt det jo ikke er sagt, at jeg faaer noget bestemt Svar, om den ærede Krigsminister da vilde vælge at gaae Søveien. Det er jo

vistnok sandt, at vor mobile Hær er det, vi skulle stole paa ved et Angreb fra Landsiden; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at Hæren væsentlig adskiller sig fra Søværnet deri, at den først skal sammenbrages fra geographisk adskilte Landsdele, og kommer nu dertil, at maaskee paa samme Tid en fjendtlig Flaade, hvad vi have seet i disse Dage, krydser i Østersøen, vil det vist være en saadan Flaades første Opgave at søge at forhindre en saadan Sammenbringning. Det er, som sagt, ingenlunde min Hensigt at bidrage, hvad min Stemme formaaer, til at svække vore Forsvarsmidler paa den ene eller den anden Maade, men saa længe jeg seer, at man albeles tilsidefætter Forsvarsbestræbelserne mod Landsiden, finder jeg Betænkelighed ved, at disse betydelige Summer anvendes — baade i bogstavelig og figurlig Betydning — eensidigt mod Søfiden. Det er, som om jeg kunde tænke mig, at En, der besandt sig i et Værelse og ikke vilde have en udenfor staaende Modstander ind til sig, lukkede den ene Dør fast til, medens Modstanderen dog kunde gaae ind ad den anden Dør; var det saa et Forsvar? Hvilken Nytte var det til, at den ene Indgang blev lukket, naar Indstrømningen kunde foregaae ad den anden? Jeg har ikke tilladt mig, hvad den ærede Krigsminister ogsaa gjorde opmærksom paa ikke var rigtigt, at berøre nogensomhelst Detail, det vilde jeg ikke, om jeg ogsaa kunde; jeg har kun fremsat almindelige Betragtninger, som Enhver kan anstille, men som jeg ogsaa troer, at Enhver bør anstille. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) hittede til Noes for Regeringens Fremsynethed, at hvis en Fjende bombarderede Kjøbenhavn, og Folkethinget havde nægtet de Midler, som vare nødvendige for at forebygge det, vilde det komme til at staae ilde i Folkets og Verdens Dine; men jeg siger: Hvis en Fjende landede paa Sjælland og bombarderede Kjøbenhavn fra Landsiden, var det da Fremsynethed ikke at have gjort, hvad der kunde gøres, for at forebygge Angreb paa den